

DUYÊN ANH

mùa xuân
con hoang
hận thù và
tình yêu

Truyện ngắn

Mùa xuân con hoang...

Duyên Anh

mùa xuân con hoang...

Duyên Anh

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

mùa xuân con hoang...

DUYÊN ANH

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 16 * 05-02-1966**

Cánh cửa phòng “đặc biệt” mở rộng. Giám thị Sáu Đen đẩy ba tên tù mới vào. Hắn đẩy mạnh đến nỗi cả ba đứa cùng ngã chúi về phía trước một lúc, Sáu Đen khép cửa lại. Tiếng bản lề khô dầu kêu ken két rợn người. Sáu Đen khóa kỹ rồi lật cửa xép lên, chỗ miệng vô gọi:

– Du chốt!

Du chốt đang trần truồng như nhộng, nằm dài trên manh chiếu cho đàn em dằm bóp, ngồi dậy:

– Em nghe đây xếp...

– Giao mày ba thằng mới đó. Ráng dạy dỗ chúng nên người nghe mày!

– Dạ.

– Năm nay tổ chức gì không?

– Thưa xếp, vẫn “đã lời đài”, mời xếp xuống làm chủ tọa.

Sáu Đen nhe hàm răng vàng, cười hênh hếch:

– Tối tao sẽ xuống. Năm nay tao treo giải lạ lắm đó.

Du chợt gật đầu:

– Cám ơn xếp.

Cánh cửa xép kéo xuống. Sáu Đen đã bỏ đi. Ba tên tù mới đứng nép ở một góc tường. Du chợt búng tay. Thằng đàn

em chạy khỏi chỗ nó, đem tới chiếc quần xà lỏn. Du chợt đứng lên. Thằng đàn em mặc quần hộ nó. Nó lại búng tay. Thằng đàn em khác mỗi điều thuốc lá, cắm vào môi nó.

Hít một hơi thật đầy, vua phòng “đặc biệt” của trại Tế Bần nhả khói văng tục:

– Đ.m, năm hết Tết đến mà còn gửi “hàng”.

Du chợt nghiêng răng ken két:

– Lại đây tao coi mặt mũi, mấy thằng chó đẻ.

Ba tên tù mới cúi gằm mặt, lồm lũi bước tới. Du chợt chờ tên thứ nhứt tới vừa tầm tay, nó phóng một trái đấm trúng bụng tên tù mới. Kẻ khốn nạn ôm bụng quằn quại. Du chợt hất hàm:

– Đau không?

Kẻ khốn nạn nhần nhó:

– Thừa đại ca đau lắm.

Du chột đưa năm tay lên miệng, thổi phù phù:

– Liệu tao ra ngoài làm ăn nổi nhờ trái đấm này không?

Đám đàn em Du chột lao nhao:

– Đại ca ra ngoài, trên đời làm gì còn du đảng.

– Đại ca đấm ác liệt quá.

– Đại ca đấm thật đẹp...

Du chột nhếch mép cười:

– Nhưng ra ngoài làm đ. gì. Ra ngoài kiếm ăn vất vả lắm.

Nó vẫy tay bảo hai tên tù mới bước gần chỗ nó đứng. Du chợt dang chân đạp một thằng. Nó nhảy song phi đá một đường làm vẹo cổ tên thứ ba. Rồi nó ngã lăn ba vòng dưới sàn phòng. Đám đàn em vỗ tay ca ngợi. Du chợt đứng lên phủ bụi:

– Sáu Đen dặn tao dạy dỗ chúng mày. Tao nghĩ hôm nay là ngày cuối năm, dạy dỗ vậy đủ rồi. Dạy dỗ thêm phí hết “công lực” tối nay sức mấy mà dự “đã lòi đài”. Ráng ngoan ngoãn nghe tội bay, chịu khó bịt mồm tội bay lại, đủ ngày đủ tháng Tế Bần sẽ tha tội bay. Tìm cách trốn chỉ có nước phơi xác trên hàng rào kẽm gai!

Du chợt đánh trận đòn phủ đầu nường tay nhất trong quăng đời làm vua phòng “đặc biệt” của nó. Nó trở về chỗ cũ, cởi quần xà lỏn, nằm sấp trên chiếu để hưởng sự đấm bóp của đàn em.

Từ lúc này, Phú cao vẫn ngồi dựa lưng vào tường làm “khán giả”. Nó không hề mở miệng ca ngợi Du chột hay vỗ tay hoan hô vua phòng. Phú cao bị “hốt” vô Tế Bần bảy tháng rồi. Hôm mới làm “tù con so”, nó cũng được Du chột đánh phủ đầu một trận thập tử nhất sinh. Phú cao nghiêng răng chịu đòn.

Ba tên tù mới ngồi cạnh nó. Một thẳng hỏi:

– Anh mới vô à?

– Không

– Nó đánh anh đau hơn tụi này không?

– Câm miệng.

Phú cao đưa cánh tay áo quét ngang trán. Nó bảo tên tù mới ngồi bên nó:

– Muốn chóng ra, chúng mày nên khóa mõm lại!

Ba tên tù mới biết thân phận, không dám hỏi han thêm. Phòng đặc biệt nhộn nhịp lạ thường. Bọn du đảng bàn tán xôn xao về vụ “đả lôi đài” tối nay.

Quá khứ, hiện tại hay tương lai dường như chỉ thu hẹp trong phòng “đặc biệt”. Bọn tù mới đưa nhau gãi xoàn xoạt. Phú cao nhìn bốn bức tường đầy máu rập, khẽ nói:

– Đến lượt rệp đánh phủ đầu tội bay đó, ma mới ạ!

Rệp đói lổn nhổn phiêu lưu trên thân thể ba tên tù mới. Chúng nó cởi tung áo, gãi đến chảy máu. Rệp đốt no, nằm tênh hênh trên sàn phòng hết bò rồi. Phú cao giục:

– Bắt rệp dí vô tường đi, máu chúng mày sẽ được tô thăm phòng “đặc biệt”.

Bọn tù mới làm theo lời Phú cao. Nhưng giết rệp xong, mình mấy chúng nổi lên từng mảng thịt nhỏ cơ hồ những cái cù lao lí ti nổi lên ở những khúc sông rộng. Phú cao hỏi:

– Muốn hết ngứa không?

– Dạ muốn.

– Tù con so à, đây là lần đầu à?

– Dạ.

– Để tao giúp đỡ.

Phú cao xin phép Du chợt, lấy đèn cây châm lửa. Nó bắt ba tên tù mới nằm dài, cởi hết quần áo. Phú cao dốc ngược ngọn đèn cây cho chất nén nhỏ giọt trên những mảnh da bị rệp đốt nổi lên. Nén

chảy xuống nóng hổi. Cơn ngứa cầm lại ngay. Lát sau, nó bảo bọn tử mới học lớp nền ra. Bọn tử mới suýt xoa:

– Đã quá, đã quá

Bên ngoài, trời bắt đầu tối. Phòng “đặt biệt” được lên đèn.

✱

Du chột tuyên bố:

– Như đêm trừ tịch mọi năm, đêm nay tao tổ chức “đã lôi đài” kiếm tay võ sĩ vô địch, thằng nào được bầu làm võ sĩ vô địch, thằng ấy sẽ hết phải làm việc, cứ nằm lì tại phòng ăn chơi khơi khơi như tao. Ngoài ra, còn được tặng gói thuốc Ruby. Trận đấu bắt đầu, tụi bay đánh thật tình nghe, đánh học máu mồm dòn máu

mũi coi chơi cho đã mắt. Xếp Sáu Đen sẽ chủ tọa.

Bảy giờ, Sáu Đen chưa có mặt, Du chột quát:

– Hưng sư tử tranh với Vận Cầu Bông.

Y hết đội trưởng bọn giác đấu, Du chột dùng dây lưng quất véo vào không khí. Hai tay giác đấu Tế Bản Hưng sư tử và Vận Cầu Bông mình trần, mặc trần xì chiếc quần xà lỏn, từ đám đông, chạy vọt ra, cúi đầu chào Du chột. Đám du đảng làm thành một vòng tròn rộng, đánh đai, quây lấy hai tay giác đấu.

Những trái dấm đã được phóng ra. Giải thưởng của Du chột hấp dẫn quá. Riêng cái mục không phải rửa cầu tiêu đã hấp dẫn rồi. Hưng sư tử lông lộn như

con sư tử lao vào Vận Cầu Bông. Tên du đảng có hạng này tránh né một cách tài tình. Du chột nghiêng cảm tình về Hưng sư tử. Thành thử đám du đảng cổ võ Hưng sư tử rất nồng nhiệt.

Nhưng Hưng sư tử quá đại đòn. Nó hùng hục đấm đá, không biết giữ sức. Vận cầu Bông chỉ có né đòn. Nó mưu mẹo đẩy người. Chờ đợi địch thủ thấm mệt, Vận Cầu Bông mới tấn công. Mỗi trái đấm phóng ra, Hưng sư tử lãnh đủ. Nó đấm tặng địch thủ hai trái rồi lại vờn. Hưng sư tử thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa. Đã đến lúc kết thúc trận đấu, Vận Cầu Bông sáp gần, đấm như mưa trên mặt, trên ngực Hưng sư tử. Con sư tử của Du chột gục ngã. Vận Cầu Bông lôi dậy, đấm một trái cuối cùng. Hưng sư tử ứa máu mồm, nằm bất tỉnh.

Du chột vỗ tay:

– Vận Cầu Bông thắng Hưng sư tử.

Bọn du đang hoan hô Vận Cầu Bông. Hưng sư tử được kéo khỏi “đã lôi đài”, được đắp nước lạnh vào mặt.

Du chợt lại quất véo chiếc dây lưng vào không khí.

– Tâm rối tranh với Lâm sùi.

Hai tay giáo đấu khác hùng dũng tiến ra. Trận đấu diễn biến đầy hứng thú và hồi hộp. Hơn một tiếng đồng hồ hò reo cổ vũ, các tay giáo đấu Tế Bần bị loại ra hết, kể cả Vận Cầu Bông. Cặp Năm Hòa Hưng. Bốn lơ xe vào chung kết. Cuối cùng, Bốn lơ xe hạ Năm Hòa Hưng

Du chợt đang định tuyên bố kết quả và phong chức võ sĩ vô địch cho Bốn lơ xe thì Giám thị Sáu Đen đẩy cửa bước vô. Du chợt vắt chiếc dây lưng đi, đơn

đả chào đón Sáu Đen. Đám du đãng im phăng phắc. Sáu Đen hỏi:

– Xong chưa? – Dạ thưa xr61p, xong rồi ạ!

– Năm nay đứa nào vô địch?

– Dạ. Bốn lơ xe.

Sáu Đen lắc đầu: – Uống quá, tao đến chậm. Tao treo giải đặc biệt năm nay. Đứa nào hạ được Bốn lơ xe, tao cho ba trăm bạc và cho theo tao qua chợ Bến Thành chơi một vòng. Có đứa nào dám ăn thua với Bốn lơ xe không?

Đám du đãng ngẩn ngơ nhìn nhau. Những thằng “chì” nhất đã dự giải. Còn những thằng “yếu” đâu dám tơ tưởng ba trăm bạc của Sáu Đen. Phú cao mím môi, rồi liếm mép lia lịa. Máu trong cơ thể nó đang chảy cuộn cuộn. Trái tim nó

đập liên hồi. Tự nhiên mồ hôi nó vã ra.

Nó nhắm mắt lại, thở dài. Sáu Đen cười hên hêch:

– Đi một vòng Saigon là cha rồi, không đứa nào dám à?

Phú cao mở mắt. Sáu Đen vẫn nhe răng vàng cười. Ánh vàng le lói chiếu thẳng vào mắt Phú cao. Nó nghĩ với nhiều thú. Bỗng Phú cao giơ tay:

– Thưa xếp, tôi dám...

Phú cao rẽ đám du đang bước tới gần chỗ Sáu Đen. Du chột ôm bụng cười ré:

– Bố khỉ, nghèo mà ham. Bộ mày muốn gửi xác ở Tế Bần hả con?

Phú cao lặng thinh. Sáu Đen vỗ vai nó:

– Qua giêng mà được tha rồi, ham ba trăm làm chi để chết rũ xác?

Bốn lơ xe lè lưởi:

– Thằng khờ này điếc không sợ súng xếp ạ!

Phú cao cởi phăng áo ra:

– Tao không muốn nói nhiều.

Sáu Đen có vẻ thích thú. Hấn hất đầu:

– Ờ, thử đi, đã biết mèo nào cắn mỉu nào...

Bốn lơ xe gồng các bắp thịt, thị uy địch thủ. Nó thấp hơn Phú cao một cái đầu. Đám du đảng nín thở xem Bốn lơ xe giết Phú cao. Phòng “đặc biệt” nghẹt thở.

Bốn lơ xe múa tay làm trò. Phú cao chưa thềm động thủ. Chờ Bốn lơ xe huênh hoang đã đời, nó mới đá nhử địch thủ một cái. Bốn lơ xe tức lộn ruột, nhào vô. Nhưng nó là thứ tép riu so với Phú cao, nó chỉ là võ sĩ vô địch ở Tế Bần. Phú cao đã để dĩ vãng đâm chém, đánh lộn của nó trở về con người nó. Nó đánh những đòn thực hiểm ác. Không đầy năm phút, Bốn lơ xe ôm mặt đầy máu me gục rũ xuống sàn phòng.

Sáu Đen nhảy cõn:

– Mày thắng rồi thắng cao ạ, hê hê, giấu nghề kín đáo...

Du chột cười khẩy:

– Chưa đâu xếp ơi! Muốn đoạt giải của xếp, thằng chó đẻ phải bước qua xác tôi.

Phú cao trả đũa:

– Chờ xem.

Du chột nhổ bãi nước miếng:

– Hạ xong mày, ông phải đái vô mặt mày chó đẻ ạ!

Phú cao thủ thế. Du chột tấn công luôn. Phú cao thừa hiểu rằng, khi đã công khai ăn thua đủ với vua phòng, hoặc mình chết, hoặc vua phòng chết, không đời nào vua phòng chịu để mình sống trong nỗi nhẹn nhục nữa. Nên nó quyết sống mái cùng Du chột.

Du chột đã coi đòn Phú cao đánh Bốn lơ xe. Nó không dám khinh thường địch thủ. Phú cao đâm một trái cầu âu rồi nhảy sung một phía, hỏi Sáu Đen:

– Thừa xếp, mấy giờ rồi?

– 9 giờ.

Du chợt phóng người ôm chặt lấy Phú cao. Đòn trước tiên của nó là cắn cánh tay Phú cao. Phú cao chịu đau đớn. Du chợt muốn cắn đứt thịt địch thủ. Phú cao không thể nào ra nổi miếng đòn ác hiểm. Mắt nó hoa lên. Du chợt tặng nó một trái vào bụng rồi mới buông miếng đòn cắn ra. Cánh tay phải Phú cao ứa máu và tê dại. Du chợt không bỏ lỡ dịp may, nó chồm tới tung ra những trái đấm trời giáng. Phú cao lãnh đủ và chưa thể phản công. Đám du đang Tế Bần cổ võ rần rần. Bốn lơ xe đã trỗi dậy nhìn địch thủ của mình làm bia hứng đòn vua phòng. Nó gắng gượng mím một nụ cười. Nụ cười nở ở khuôn mặt bê bối máu mới quái dị làm sao? Bốn lơ xe dạn đàn anh:

– Nhớ đái nó mù mắt nghe đại ca. Nước đái lậu của đại ca vào mắt nó thì

sức mấy nó chống nổi bệnh mù.

Du chợt ngoảnh lại:

– Mày yên chí, nhỏ con.

Lần thứ hai, Du chợt phóng người ôm chặt lấy Phú cao. Đòn cũ của nó lại giở ra tìm cánh tay trái của Phú cao cắn đầy rang. Phú cao kêu la như bộng. Giám thị Sáu Đen xoa tay:

– Du chợt mày vẫn còn phong độ vua phòng lắm.

Vua phòng Du chợt đã sử dụng ngón nghề làm tê liệt đôi tay địch thủ. Bây giờ mới là lúc nó vờn Phú cao. Con mèo già cắn gần nát đầu chú chuột nhắt, cần phải giải trí và phô trương võ nhà nghề. Nó bước gần Phú cao giáng từng trái não nề lên mặt thẳng khốn nạn. Không một trái nào nương tay. Cầm thù dồn về bàn tay

nó. Và nó trút cảm hờn vào mặt Phú cao.

Nhưng Phú cao vẫn chịu đòn. Kẻ muốn làm anh hàng ngũ chúi. Địch thủ của nó thòp cổ lồi dậy, dấm nhừ tử. Phú cao mềm nhũn nằm bất tỉnh. Du chợt lật ngược nó lên, dang hai chân qua mình Phú cao và xin phép Sáu Đen:

– Xếp cho em “dạy dỗ” con ngựa này?

Sáu Đen nhún vai thản nhiên:

– Làm lẽ đi còn qua Sài Gòn kéo tan chợ Tết rồi.

Du chợt tụt quần xuống. Nó sắp đái lên mặt Phú cao. Bất thần Phú cao vụt tỉnh. Nó vươn tay thật nhanh chụp lấy hạ bộ của Du chợt. Nó bóp mạnh. Bàn tay nó dính chặt lấy vật cấm. Bọn du đang định nhào vô cứu Du chợt. Sáu Đen quát:

– Còn đang đấu mà. Đứa nào vô tao cắt gân.

Phú cao thấy nó khỏe hơn bao giờ. Nó tưởng hạ bộ của Du chột là vỏ chai la ve. Và nó cố bóp cho nát vụn ra. Du chột trợn mắt lè lưỡi rồi đổ xuống cơ hồ cây chuối bị chém ngang thân. Nó đã chết bởi ngón đòn khủng khiếp của Phú cao.

– Thằng cao thắng cuộc. Nào, qua Sài Gòn chơi một vòng.

Phú cao đứng lớn. Mắt nó sừng húp. Mặt nó bê bết máu. Nó nhổ bãi nước miếng xuống cái xác Du chột. Chiếc răng theo nước miếng và máu văng ra. Sáu Đen ra lệnh cho bọn du đảng:

– Khiêng thằng hèn Du chột ra ngoài. Tụi bay có vua phòng mới rồi đó. Hoan hô đi!

Bon du đãng mở to mắt nhìn xác chết của Du chột. Và chúng nó vỗ tay rào rào ...

*

Phú cao đẩy cửa bước vào nhà. Ngọn đèn dầu tù mù, le lói. Mụ Tư què đi vắng. Chắc mụ ra Sài Gòn kiếm tí tiền tiêu Tết. Trên chiếc ghế bố bông mừng, thằng con hoang của nó đang nằm thiêm thiếp ngủ. Phú cao rón rén lại gần. Nó vén mùng lên, thò đầu vô Phú cao cúi xuống hôn con. Chiếc cầm râu tua tủa của nó chạm phải má thằng nhỏ, làm thằng nhỏ nhột, cựa quậy, đưa tay gãi má rồi mở mắt. Nó trừng trừng nhìn Phú cao một lát rồi nhồm dậy:

– Ba về...

Phú cao ứa nước mắt, giọng nó sũng yêu thương:

– Ủ, ba về với con đây. Ba mua bánh cho con ăn Tết đây.

Thằng nhỏ vươn hai tay níu lấy cổ bố nó:

– Ba đi đâu lâu dù vậy?

– Ba đi xa.

– Ba đi lính hờ ba?

– Ủ, ba đi lính.

– Ba đừng đi nữa nghe ba. Ba ở nhà chơi với con ba nhá.

– Ủ, ba ở nhà với con.

Phú cao bỗng con nó ra khỏi ghế bố. Nó muốn nói với đứa con hoang, mẹ đã bỏ rơi đi lấy lính Mỹ, bố đi làm du đàng

trốn cảnh sát hết năm này qua năm khác, muốn nói thật nhiều mà cổ họng nó bị vít kín. Hạnh phúc bữa vậy quanh nó. Nó xiết chặt chặt con trong đôi tay. Và nước mắt cứ ứa hoài. Đôi mắt của đứa bé long lanh dưới ngọn đèn dầu hiu hắt. Nó nước nhìn bố:

– Sao ba khóc hờ ba?

– Ba khóc đâu nào.

– Thế nước gì chảy xuống má con nóng quá à.

Phú cao bóp mạnh tay con. Thằng nhỏ khẽ la:

– Đau, ba làm đau con. Ba không thương con à?

– Thương con lắm.

– Thương mà làm con đau?

Nó đưa tay sờ mặt bố:

- Sao mắt ba có cái hột gà bụi thế?
- Ba té con à!
- Ba té đau không?
- Ba té xe máy mà, đau chút xíu thôi.

Thằng bé có vẻ ngờ vực:

- Đau chút xíu sao chảy máu hờ ba?

Phú cao chống chế:

- Thuốc đỏ đẩy con ạ.

Nó vuốt tóc con:

- Thím Tư đâu?
- Thím đi bán đồ tối ngày, mỗi mình con ở nhà buồn thấy mồ ba à... Con không có má, thím Tư nói vậy. Thím

biểu còn lâu ba mới về, thím Tư xạo que ba há.

– Ủ, thím Tư xạo que. Ở nhà thím Tư có đánh con không?

– Thím đánh hoài.

– Tại con hư chứ gì?

– Đâu có, con đòi ăn đồ, thím Tư không mua, con khóc, thím đánh con.

– Thế thím đánh con đau không?

– Đau lắm ba à..

Phú cao đặt con ngồi trên tấm ván.
Nó mở hộp bánh:

– Con ăn đi!

Thằng nhỏ nhón chiếc bánh, bỏ vào miệng nhai rau rầu:

– Bánh ngon quá ba à.... Ba ăn đi!

Phú cao lắc đầu:

– Ba không ăn, để dành cho con.

Thời khắc lúc này trôi đi vùn vụt. Phú cao chỉ muốn đêm nay dài bằng đêm ở Tế Bần thôi . Lúc này, nó đã tìm cách “bỏ rơi” Sáu Đen trở về thăm vợ con. Nó đã toan nói sự thật cho Sáu Đen biết. Nhưng nó sợ Sáu Đen không chiều ý nó. Phú cao lợi dụng chỗ đông người, giật tay Sáu Đen trốn thoát.

Pháo đã lẹt đẹt nổ. Sắp giao thừa rồi. Lòng dạ Phú cao rối bời. Nó phải trở về Tế Bần, chờ ra giêng người ta tha nó, người ta cấp cho nó cái chứng chỉ để khỏi bị truy tầm, yên thân mà làm lại cuộc đời. Thằng nhỏ hỏi bố:

– Ba không mua pháo à ba?

– Mai ba mua cho con.

Nó dỗ thằng nhỏ:

– Thôi, giờ ngủ đi.

– Con không buồn ngủ ba à...

– Khuya rồi, ngủ đi, mai ba đưa đi coi hát bóng.

– Ba ngủ với con nghe ba.

– Ủ, ba ngủ với con.

Phú cao bế con sang ghế bố. Nó nằm cạnh con, vỗ về con ngủ. Chờ thằng nhỏ ngủ thiếp, Phú cao rón rén mở cửa bước ra khỏi cửa, thằng nhỏ ngồi vệt dậy, khóc thét:

– Ba ơi! Ba đâu rồi?

Phú cao đứng dừng lại. Thằng nhỏ khóc thê thảm hơn:

– Ba ơi! Ba lại đi à!

Phú cao cắn nát môi. Tim nó se sắt. Nó có thể nhịn nhục tất cả, nhường bước tất cả, trừ tiếng khóc của con nó.

– Ba ơi! Ba về với con.

Phú cao buông thõng tay chép miệng:

– Mai hãy hay.

Nó chạy trở lại, đẩy cửa vô:

– Ba không đi nữa, ba ở nhà với con.

– Ba vô ngủ với con đi!

Hai bố con nằm bên nhau. Thằng nhỏ dụi mặt vào ngực bố:

– Ba đừng bỏ con ngủ một mình nghe ba..

– Không, ba ngủ với con.

Phú cao ôm chặt lấy con. Nó ngủ hồn nhiên như đứa nhỏ.

